

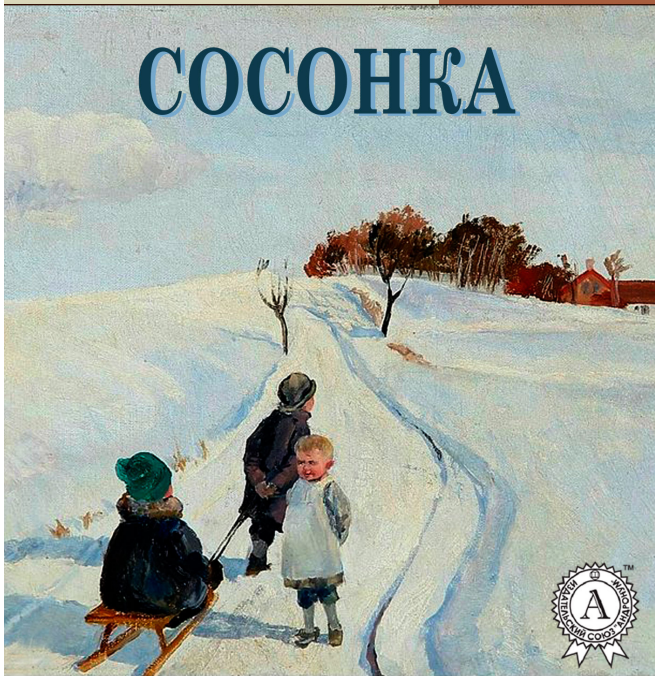

ШКІЛЬНА ПРОГРАМА

Олена Пчілка

СОСОНКА

Олена Пчілка

СОСОНКА

Анотація

«Сосонка» — це оповідання Олени Пчілки, в якому розповідається про пригоди хлопчика Івася з бідної селянської родини. Чуйність і доброта простої дитини рятують сосонку, яку панські діти після Нового року дуже швидко викинули, а потім сосонка рятує його. У творі Олена Пчілка зачіпає проблеми соціальної нерівності, зображуючи безтурботне життя панських дітей і складне — звичайних сільських хлопчиків і дівчаток.

Недалеко від лісу стояла хатка. В тій хаті жив чоловік Максим із сім'єю; було в нього четверо дітей, найстаршому хлопчикові Івасеві було десять літ.

Ліс був такий гарний, навіть зимою не здавався сумним, бо проміж чорноліссям було там чимало й сосон, а вони завжди веселять око тим вічнозеленим убранням!

Недалеко від Максимової хати була одна сосонка така-то вже хороша! Була вона не дуже

велика, але й немаленька, саме мірненька та така зграбнесенька, круглесенька, зелені глиці аж сяють, а молоді пагонки, як свічечки, стремлять, прості та ясні.

Красує сосонка. Прийшла осінь смутна, прийшла зима люта, а сосонці байдуже! Сусідки її, берези та липки, стоять такі сумні та бідні, листячко з їх геть облетіло, а сосонка мовби ще кращою здається поміж смутних товаришок.

Отож і запишалась вона, каже берізкам та липкам:

— А що? Де ваші кучері гарні та рясні? Стоїте деркачами! Ох, що то за хороша річ, як хто шляхетного роду! Нема в світі кращих, як ми, сосни! Ой світе мій, яка ж я гарна та велична!

Величається сосонка, аж тут прилетіла сорока. Сіла в неї на гілці та й каже:

— Че-че-че! Чекай, чекай!..

А чого чекати — не каже...

Тим часом сорока таки знала, що казала: вона, бачите, була на подвір'ї в дядька Максима й бачила, як Максим сани ладив; чула й те, як Максим говорив Івасеві, що поїде зрубає сосонку та повезе на продаж.

Так воно й сталося. Запріг Максим коня, під'їхав до тієї сосонки, зрубав її, бо вона була сама найпридатніша, та й повіз на торг.